

[Jens Møller.]

ning og dens realistiske indstilling til tingene, at jeg tror, et stort flertal vil forstå, at dette ikke er noget, der er lavet for at genere mennesker. Det er noget, der er lavet, fordi det er nødvendigt med en stramning i den nuværende situation. Det er mærkeligt at høre de partier, der går imod, den ene dag tale om, at dette er ikke nok, at der skal gøres mere, at vort store betalingsbalancunderskud skal nedbringes osv., hvorfor regeringen ikke kommer i gang, hvorfor der ikke sker noget, og så den næste dag stå her og hidse sig voldsomt op over denne bundne opsparring, som vel ikke er nok, men dog i hvert fald er et skridt på vejen i retning af at få bundet købekraften. Nu ønsker man en folkeafstemning, Det vil jo kun betyde, at en hel del af tingets tid vil gå med det, så vi endnu en gang bliver sinket i at komme i gang med de langsigtede reformer, som vi i så høj grad trænger til at komme i gang med. Derfor vil jeg sige, at vi ikke ønsker at skrive under på en begæring om folkeafstemning, ikke fordi vi er bange for den — vi tror, den vil føre til det samme resultat — men fordi vi tror, det er nyttesløst og kun vil hindre og sinke arbejdet her i tinget.

Kristeligt folkeparti vil derfor stemme for forslaget om den bundne opsparring.

Knud Jespersen (DKP):

Det er fremgået af det, vi har sagt om denne sag, at vi anser det for at være en aldeles forfejlet økonomisk politik, der ligger til grund for denne ekstraordinære beslaglæggelse af en del af den nødvendige købekraft hos de folk, der i forvejen er brandskattet.

Procedurespørgsmålet, om det er en skattelov, der unddrager sig folkeafstemning, er jo en sag, der til syvende og sidst afgøres af folketinget — vel efter konsultation om det statsretlige spørgsmål.

Vores overvejelser har hele tiden gået på, at tvangsopsparringen kunne man bekæmpe på anden måde. Vi finder, at det er en del, selv om det er en væsentlig del, af en forfej-

let politik, men det havde været mere rimeligt, om vi havde gjort arbejdsgivertilskuddene på de 2 mia kr. til genstand for en vælgerafgørelse — og jeg vil nok sige, at i denne situation foretrækker vi absolut og ubetinget, at man i stedet fik udskrevet et valg. Jeg nævnede, dengang socialdemokratiet holdt sikkerhedsnettet under regeringen, at det var den eneste løsning, der var forsvarlig.

Nu forstår jeg på hr. Glistrup, at folkeafstemningen ikke skal have parlamentariske konsekvenser. Så nærmer vi os en meget betænkelig side af sagen, for hvis den ikke skal have parlamentariske konsekvenser, sådan at vi kan komme til at tage fat i den økonomiske politik og også få en regering af en ny sammensætning, ja, så bliver det jo nærmest et slag i luften.

Jeg forstår på det konservative folkepartis ordfører — jeg var lige ved at sige det konservative fremskridtspartis ordfører, men navnet er vel ikke ændret endnu — at nu marcherer det unge højre i spidsen for, at man skal have denne tvangsopsparring væk. Jeg har en gruelig mistanke om, at under dette banner står, at man vil lave noget, der faktisk er endnu værre, hvis det kan lade sig gøre. Det kan bare være min mistanke. Men jeg vil da også gerne spørge hr. Schlüter: er det tanken, at den folkeafstemningsidé, som er undfanget hos de konservative, skal have parlamentariske konsekvenser? Det går ikke, at vi bare leger med tingene sådan i ping-pong, for hvis den skal have parlamentariske konsekvenser, så er det klart, at vi vil begynde at foretage overvejelser af en anden art, ikke ud fra et ønske om folkeafstemning, men ud fra, at vi gerne ser, at den nuværende regering fritages for de pinsler, det volder den at arbejde med disse vældige, meget belastende og tidsmæssigt krævende opgaver, som alligevel ikke bliver løst. Hvis der altså var tale om parlamentariske konsekvenser, at vi kunne få udløst et valg og dermed sikre en anden sammensætning af folketinget, der garanterede, at flertallet ikke længere bestod af forligspartier,